

začátek melodie a konec refrén Marta Kubišová

RÓZA: Pavel Dukát se narodil roku 1934 v Praze. V životě ho zásadně ovlivnily dvě věci. Zaprvé ta, že jeho otec byl legionář a velký vlastenec, zadruhé ta že chodil do Skautu. A skautským slibem se řídí dodnes. Na dětství vzpomíná i přes válku pozitivně. Zažil ale jednu velmi nepříjemnou situaci se svým kamarádem při bombardování Prahy.

1P: Najednou jsme slyšeli takovej hvízdot, takovej divnej zvuk. Najednou se ozvala děsná rána. Teď já jsem cejtíl závan úplně žhavýho vzduchu a záblesk obrovskej. Mě to odhodilo, vlastně tlaková vlna na zed' toho domu, tam byla kavárna, tam se z toho vysypalo sklo. Sto metrů ode mě spadly dvě bomby - jedna na Emauzy a druhá kousíček níž, na Palackýho náměstí" (10:24-11:15)

RÓZA: Naštěstí je kolemjdoucí zatáhl k sobě do sklepa, kde už Pavlovi Dukátovi začalo docházet co se stalo.

2P: "Tam jsme seděli a čekali jsme. A teď já jsem cejtíl, že něco teplýho mi kape po zádech. Tak jsem si říkal, tam je někde porušený nějaký potrubí, nějaká voda. Jenže já jsem měl rozseklou hlavu, jak mně napadaly ty střeby z tý výlohy" (11:49-12:09)

RÓZA: Všechno ale mohlo dopadnout mnohem hůř. Na zpáteční cestě si uvědomili, jaké měli štěstí.

3P: "Chtěli jsme na Palackej most, ale tam dopadla taky bomba, takže nás přes něj nepustili. Co si z toho pamatuju a pamatuju si do dneška, že tam ležel pán a doutnala mu kravata" (12:45-13:00)

RÓZA: Pavel Dukát také vzpomíná jak v 50. letech na vojně dostával pohledy od kamaráda, který byl námořník.

4P: Třeba z Kuby mi napsal, přeju ti a namaloval tam láhev rumu a plus doutník a plus ještě já nevím co. Takovýhle pohledy mně posílal.

No a mně jednou zavolal pracovník ty kontrarozvědky a teď mně začali probírat, proč mně píše, jak to, že mně píše a co to má znamenat, co to je za šifry (27:43-28.10)

SOFI: Po vojně začal pracovat jako projektant bezpečnostních zařízení u dráhy a pak se vypracoval na Ředitelství spojů. 21. srpna roku 1968 se vše změnilo. Ve čtyři hodiny ráno mu volali kolegové z Ostravy, že Rusové, Poláci a Němci překročili hranice.

5P. A to už jsme slyšeli v rádiu, jak to vypadá v Praze, sebrali jsme se a rovnou z práce jsme šli do Prahy. Byl jsem u rozhlasu v té době, kdy se tam střílelo. Oni dycky začali střílet, začali s těma samopalama točit dokola, takže my jsme utekli do Mánesovy a zase zpátky. Obdivoval jsem ty mladý kluky, který normálně lezli na tanky a teď jim tam nadávali, krumpáč, prokopli sud s naftou,, novinama tu naftu zapálili, takže ten tank celej shořel. /32:34 - 35:15/

SOFI: Po krátkém období vzdoru většina rezignovala. V roce 1970 přišly prověrky, ve kterých se každý musel vyjádřit, jak se dívá na takzvanou bratrskou pomoc. Pavel Dukát s ní nesouhlasil. Proto byl přeřazen do dělnické profese.

6P 43:59: A tak jsem začal dělat stavbyvedoucího. Za to jsem jim do dneška vděčnej ..

SOFI: Až dlouho po sametové revoluci zjistil, že byl nějaký čas i v hledáčku STB. Jezdili za ním totiž přátelé ze západního Německa. Kamárády měl i ve východním Německu, kde se v roce 1989 zúčastnil jedné z demonstrací za otevření hranic. Konec totality přivítal. Dodnes lituje, že se toho nedožil jeho otec. A co Pavel Dukát vzkazuje mladým generacím?

6P: Já strašně lituju, že jsem se toho táty neptal, tak bych těm mladejm řekl: Ptejte se, ptejte se dědy, babičky, rodičů, ptejte se. (1:13:00-1:13:16)